

บทนำ

คู่แฝดบรรจงตัววัดหมึกสีดำเขียนตัวอักษรอันกลมขนาดเท่า
หม้อแกงลงบนกระดาษอย่างหนักแน่นเป็นคำว่า...

'แมงดา'

"นี่ เดียวก่อน เจ้าใช้ไม้ที่เป็นคนสอนคำแปลกๆ ให้สอง
คนนั้น"

"ไม่ใช่สักหน่อย ข้าแค่ให้พวกเขาเขียนชื่อของตัวเองต่างหาก
ไม่ได้ตั้งใจจะให้เขียนคำนี้นะ"

ลิขิตสาดสายตาเย็นชาใส่จีเซลที่ผินหน้าหนีทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้
อย่างไม่เชื่อในคำตอบ

ไม่น่าเชื่อว่าแค่คำเพียงคำเดียวก็ทำให้เขาจับโกหกคน
บางคนได้แล้ว หมม ช่างน่าประทับใจเสียจริง

"แล้วแมงดาแปลว่าอะไรหรือท่านพ่อ"

"แมงดา แมงดา แมงดา แมง...ฮัดเซี่ย!"

มาเรียแฝดผู้พี่เงยหน้าขึ้นถามลิขิตด้วยใบหน้านิ่งงง ฝ่ามือ

10 เจ้าชายคุณพ่อจำเป็น 2

ของเด็กน้อยเประอะไปด้วยคราบหมึก ส่วนโรรันยืนจามอยู่ข้างตัว
"เอ๋อ"

เมื่อเห็นผู้เป็นพ่อมัวแต่อึ้งต้อบไม่ถูก จีเซลเลยได้จิ้งหะ
แทรกเข้ามาตอบแทน

"ตายจริง ข้าจะอธิบายให้ฟังเอง แมงดาเป็นคำเอาไว้เรียก
ผู้ชายที่ชอบทำตัวลึกลับ พลิกหน้าตลบหลังไปมาเหมือนลูกเต๋า
สุดท้ายก็ตกนรกหมกไหม้ไม่ได้พูดไม่ได้เกิดอย่างท่านพ่อของพวกเจ้า
นี่ไงละ เข้าใจหรือยัง จำได้แล้วใช่ไหม"

จีเซลพูดพลางชี้นิ้วไปทางลิขท์พร้อมกับอธิบายให้คู่แฝดฟัง
ด้วยท่าทางกระหึ่มขี้มย่อง และโรคกลัวของแหลมที่ฝังรากลึกอยู่ใน
ในตัวก็ทำให้เจ้าชายถึงกับต้องก้าวถอยห่างจากปลายนิ้วของเธอไป
ถึงสามก้าว

ที่นี้คือห้องของมาเรียกับโรรันที่อยู่บนชั้นหกในปราสาทของ
อาณาจักรบาแฟรม

ขณะนี้เป็นเวลาค่อนข้างดึกซึ่งคู่แฝดควรจะเข้านอนหลัง
เสร็จสิ้นจากมือเย็นไปตั้งนานแล้ว ถ้าไม่คิดว่าพี่สาวคนรองอย่าง
จีเซลเข้ามาขัดเสียก่อน

"เจ้ามาที่นี้ทำไม ข้ากำลังจะกล่อมสองคนนี่ให้เข้านอนแท้ๆ
แล้วนั่นเอาชวดหมึกมาทำอะไร"

ลิขท์ซึ่งมีศักดิ์เป็นพ่อของสองตัวแสบเขม่นมองจีเซลอย่าง
ขุ่นเคือง เพราะลองมาเรียกกับโรรันตาสว่างแล้วก็วิ่งวุ่นไม่ยอม
หลับยอมนอนจนเขาอยากจะร้องไห้เลยเหียว

"ทำไมนะหรือ ก็ไม่มีเหตุผลอะไรนี่ ข้าแค่สอนน้องสาว
น้องชายให้เขียนหนังสือไม่ได้หรือ"

จีเซลยังคงพูดด้วยน้ำเสียงจองของพลางหย่อนสะโพกนั่ง

บนเตียง ปล่อยให้เรื้อนผมยาวตกลงมาเคลือบไหล่

ระยะนี้จีเซลมักจะหาเรื่องเข้ามาเล่นกับน้องสาวน้องชายของตัวเอง ทั้งที่เมื่อไม่กี่เดือนก่อนเด็กสาวยังขมวดคิ้วพูดว่า 'เด็กเป็นสิ่งมีชีวิตที่วุ่นวาย' อยู่เลย ดูเหมือนว่าความเปลี่ยนแปลงนี้จะทำให้ข้าราชการบริวารชั้นผู้ใหญ่ไปจนถึงข้าราชการชายหญิงตกตะลึงกันทั้งปราสาท

สถานการณ์เปลี่ยน คนก็เปลี่ยนสินะ

ดวงตาสีน้ำเงินอ่อนและเรื้อนผมดกยาวของจีเซลดูเย็นชื่อนราวกับว่าเธอเป็นผู้ใช้เวทมนตร์น้ำได้ ทั้งยังมีเส้นหนึ่งดึงดูดผู้ที่ได้พบเห็น ถ้าเธอไม่ตีหน้าเคร่งขรึมจนหว่างคิ้วแทบจะเป็นร่องลึกอย่างนี้ก็คงนับได้ว่าเป็นเด็กสาวผู้งดงามที่หาตัวจับยากคนหนึ่ง ช่างน่าเสียดายแท้ๆ แต่ความน่าเสียดายนี้ก็ดูสมกับเป็นตัวเธอดี

"นี่เจ้าคงไม่ได้จะมาวุ่นวายกับข้ามากกว่ามาดูแลคู่แข่งหรือคนนะ"

จีเซลเหมือนจะได้ยินคำพูดที่เจ้าชายบ่งนังไม่ชัด เด็กสาวจึงจิกตาราวกับจะถามว่า 'ว่าไงนะ' ทันที

"อย่าพูดจาให้คนอื่นเสื่อมเสียสิ อย่างนี้ข้าก็กลายเป็นพวกตัวร้ายพอดี"

แต่สำหรับลิซท์ เด็กสาวกลายเป็นตัวร้ายไปเรียบร้อยแล้ว

"เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้ว เรื่องนั้นจะยังไงก็ช่าง แต่เจ้าช่วยกลับห้องไปเสียที่ได้มัย ข้าต้องรีบพาคู่แฝดเข้านอนแล้ว ไม่งั้นได้เป็นเรื่องจริงๆ แน่ อ้าว?"

ลิซท์เอ่ยอย่างกลุ้มใจ แต่เมื่อปราชยาหันกลับไปมองที่เตียง เขากลับพบว่ามาเรียกับโรรินพับหลับกันไปแล้ว

มิน่าถึงไม่มีเสียงเข้าซึ่ร้อง 'แมงดา แมงดา' ดังมาให้เขา

12 เจ้าชายคุณพ่อจำเป็น 2

ได้ยินเลย

"เฮ้อ กลับไปทั้งที่มีอย่งคำอยู่แบบนี้เลยหรือ ช่วยไม่ได้ เคาไว้ค่อยเช็ดทีหลังแล้วกัน...เค้า ฮีบ"

ลิขท์พลิกตัวเด็กน้อยทั้งสองให้นอนหงายอย่างระมัดระวังแล้วจัดแจงดึงผ้าห่มขึ้นมาห่มให้ทั้งสองอย่างเรียบร้อย แม้นิยามตื่นมาเรียกกับโรรันจะวิ่งวุ่นเหมือนสัตว์ป่าตัวน้อย ทว่านิยามหลับใบหน้าของคู่แฝดช่างดูน่ารักจริงๆ สงสัยเขาจะกลายเป็นคนหลงลูกไปแล้ว

ลิขท์บ่นกับตัวเองก่อนจะเตรียมตัวเข้าอนบ่าง

"ก็อย่างที่เห็น เจ้าก็รีบกลับห้องของตัวเองไปเถอะ ข้าเองก็ง่วงแล้ว หมู่นี้ซักเริ่มจะปรับเวลาตามเด็กๆ เข้าไปทุกที หรือว่าเจ้ายังมีธุระอื่น?"

กิจวัตรประจำวันของพ่อและคู่แฝดคือการตื่นแต่เช้าเพื่อเตรียมตัวไปกินอาหารเช้า ออกไปเดินเล่นพักผ่อนสบายๆ จนถึงเวลาอาหารเที่ยง จากนั้นก็นอนกลางวัน พอตื่นก็เดินเล่นในสวนของปราสาทบ้าง นานๆ ทีก็แอบย่องไปเล่นรอบปราสาทบ้างจนถึงเวลาของว่าง กินอาหารเย็น สุดท้ายก็เข้านอน

เจ้าชายเหล่มองไปที่ประตูเพื่อกระตุ้นให้จีเซลกลับห้อง แต่อีกฝ่ายกลับสรวลหัวเราะเข้ามาหาเขาแทน

ลิขท์ถึงกับเบิกดวงตาว่างงขึ้นอย่างตกใจเมื่ออีกฝ่ายมาหยุดยืนข้างๆ

"มะ...มีอะไร จะต่อจะเตะข้าหรือ"

แต่จีเซลกลับตอบคำถามหวาดผวาของลิขท์อย่างหน้าตาเฉย

"จুবราตรีสวัสดิ์หน่อย"

"หา? ให้ทำอะไรนะ"

"คิด จุบ จุมพิต จิบ"

"ซะๆ จูบกับตัวเองในกระจกไปคนเดียวเถอะยัยลูกสาวบ้า"
 พอเขาหัวเราะแห้งๆ กลับไปจีเซลก็ทำแก้มป่อง เบ้าปากอย่าง
 ชุ่นเคื่องขึ้นมาจากทันที

"ทำไมล่ะ เวลาส่งมาเรียกกับโรรันเข้านอนท่านก็ทำแบบนี้เป็น
 ประจำอยู่แล้วไม่ใช่หรอ ข้ารู้หรือกนะ บอกไว้เลยแล้วกันว่า
 รอบตัวท่านมีหูตาของข้าคอยสอดส่องอยู่ตลอด"

"ก็เจ้าพวกนี้เป็นเด็ก แต่เจ้าอายุสิบห้าแล้วนะ..."

เมื่อได้ยินว่าตัวเองถูกจับตามอง ลิซท์ก็ตอบอย่างเอือมระอา
 มีพ้ออายุสิบเจ็ดคนไหนจูบราตรีสวัสดิ์ลูกสาวอายุสิบห้าบ้าง หรือถ้า
 มีเขาก็คงต้องติดต่อไปขอคำปรึกษาแล้วล่ะ ปกติจีเซลจะเอาแต่พูดจา
 เสียดสีเขาทั้งวัน แล้วนี่เธอมาไม่ไหนอีกเนี่ย

"ข้าไม่จูบเจ้าหรือก เอ้า กลับไปได้แล้ว กลับไป"

"ซึ่ก ทั้งที่ตัวเองก็ทำออกจะบ่อย! อ้า ไมโห ไม่ปงไม่ไปแล้ว
 วันนี้ข้าก็จะนอนที่นี่เหมือนกัน!"

"ถ้าจะพูดเรื่องบ้าๆ อย่างนี้ เอาไว้นอนละเมอแล้วค่อยพูดเถอะ"

"ไม่!"

ลิซท์พยายามไล่จีเซลที่ปฏิเสธเสียงแข็งให้ออกไปนอกห้อง
 ให้ได้ แต่อีกฝ่ายก็โบกไม้โบกมือไปมาอย่างไม่ยอมแพ้ ลูกสาวคนนี้
 ข้างหัวรันพูดไม่รู้ฟัง ไม่รู้ว่าได้เชื่อมาจากใคร แต่จะว่าไปคู่แข่ง
 มาเรียกกับโรรันก็ค่อนข้างดี๊ เพราะฉะนั้นคงไม่มีข้อยกเว้นสำหรับ
 พี่สาวของพวกเขาเหมือนกัน

"ลูกสาวคนนี้เจ้าปัญหาเหลือเกิน"

ตอนที่ลิซท์กำลังจมนปัญญาไม่รู้จะทำยังไงกับเด็กสาวดี เสียง
 เคาะประตูก็ดังขึ้นพร้อมกับที่ประตูเปิดเข้ามาทันที

"ขอภัยที่เข้ามาขัดจังหวะ"

14 เจ้าชายคุณพ่อจำเป็น 2

มิกาเอลผู้มีศักดิ์เป็นลูกชายคนโตของลิซท์เอเย่ปากถากถาง
ทันทีที่เปิดประตูเดินเข้ามา

จีเซลถอนหายใจอย่างไม่สบอารมณ์กับการปรากฏตัวของพี่ชาย
ในขณะที่ลิซท์ได้แต่เอ่ยขอบคุณอยู่ในใจว่า 'เยี่ยมมาก เจ้าลูกชาย'
เด็กหนุ่มเข้ามาช่วยเขาได้ถูกจังหวะที่สุด

"ข้าไม่รู้ว่าท่านทำหน้าที่เหมือนจะขอบคุณข้าทำไม แต่ตอนนี้
ข้ามีเรื่องจะคุยกับท่าน ขอเชิญที่ห้องทำงานด้วยครับท่านพ่อ"

"ไป ไป ข้าจะไปเดี๋ยวนี้แหละ"

ลิซท์พยักหน้ารับอย่างไม่ลังเลก่อนจะเดินตามมิกาเอลออกไป

ลิซท์เป็นเจ้าชายรัชทายาทอันดับสี่แห่งอาณาจักรมาเทลซึ่ง
เป็นตำแหน่งที่ (เกือบจะ) ไม่มีความสำคัญ จะอยู่หรือไม่อยู่ก็ได้)
จนต้องมาเป็นสามีของราชินีอมาลิเรียแห่งอาณาจักรบาแฟรมและ
จับพลัดจับผลูมีลูกติดถึงเจ็ดคน

ตลอดระยะเวลาสามเดือนที่ผ่านมา มีเหตุการณ์วุ่นวายต่างๆ
เกิดขึ้นมากมาย ทั้งการแต่งงาน การเสียชีวิตของภรรยา และการ
ขึ้นครองราชย์ที่เป็นสาเหตุทำให้ลิซท์งอนจนหนีกลับบ้านไปครั้งหนึ่ง
แต่พวกเขา ก็ยังอุตส่าห์เดินทางไกลไปรับเงินขายอวมกลับมาอยู่ที่
บาแฟรม เด็กทั้งเจ็ดคนที่ภรรยาทิ้งไว้ให้เขาล้วนมีนิสัยและลักษณะ
เฉพาะตัวแตกต่างกันไปคนละแบบ และช่วงเวลาอันแสนยากลำบาก
ที่ต้องใช้ชีวิตพร้อมกันก็ทำให้เขาเกือบจะทนไม่ได้อยู่หลายครั้ง

ทว่าสุดท้ายเขาก็ได้แต่บ่นอุบอิบและพยายามจัดการเรื่องของ
เด็กทั้งเจ็ดคนให้เข้ารูปเข้ารอยต่อไป

คนที่หนึ่ง ลูกสาวคนโต เคลย์ อายุสิบเจ็ดปี ผู้สืบทอด

ราชบัลลังก์คนต่อไป เป็นคนเงียบขรึมและมีดมนเป็นครั้งคราว?

คนที่สอง ลูกชายคนโต มิคาเอล อายุสิบหกปี คนนี้ออกแนวเย็นชา ปากร้าย แต่ก็ดูจะเป็นเด็กติดแม่กว่าที่คิด

คนที่สาม ลูกสาวคนรอง จีเซล อายุสิบห้าปี เป็นสาวสวยชนิดหาตัวจับยาก ซึ่งความสวยของเธอก็มีมากพอๆ กับความเยอหยิ่งในตัวเช่นกัน

คนที่สี่ ลูกชายคนรอง อาร์เพล อายุสิบสามปี ตัวตนของเด็กหนุ่มคนนี้ออกจะหาคำจำกัดความได้ยาก เขาชอบประดิษฐ์สิ่งต่างๆ จนบางทีก็อดคิดไม่ได้ว่าเขาอาจจะพระเจ้าแผ่นดินตัวมาก็ได้

คนที่ห้า ลูกสาวคนที่สาม อัลมา อายุสิบเอ็ดปี เด็กหญิงน่ารักน่าเอ็นดูผู้มีร่างกายอ่อนแอ ขึ้นขอบสวรรค์แปลกๆ และแผนที่

คนที่หก ลูกสาวคนที่สี่ มาเรีย อายุสามขวบ หัวใจกวายร้ายตัวจิ๋ว ชอบอะอะโวยวาย ไข่มือบีบ และมินิสิร์ราเริง

คนที่เจ็ด ลูกชายคนที่สาม โรรัน เป็นน้องชายฝาแฝดของมาเรีย มีทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนพี่สาวฝาแฝดไม่ผิดเพี้ยน

ยิ่งได้เรียงนิสัยออกมาเป็นคนๆ อย่างนี้ ความกลัวก็กลับเข้ามาในใจลิซท์อีกครั้ง

หลังจากอมาลิเรียซึ่งเป็นภรรยาและราชินีองค์ก่อนของอาณาจักรบาเฟรมเสียชีวิต เขาก็ถูกสถานะความเป็น 'พ่อ' บีบบังคับให้ทำเรื่องต่างๆ ต้องแบกรับความคาดหวังจากลูกทั้งเจ็ดคนและตัวเอง ซึ่งการทำสิ่งเหล่านี้ได้ง่ายดายเกินคาดกลับยิ่งทำให้เขารู้สึกกลัวมากกว่า

กลัวเพราะตัวเองได้สร้างสิ่งที่ต้องการจะปกป้องอย่างไม่มีเงื่อนไขขึ้นมาเสียแล้ว

บทที่ ๖

ลิขท์มุ่งหน้าไปยังห้องทำงานที่อยู่บริเวณชั้นสามของปราสาท
 บาแฟรม เมื่อเขาเปิดประตูเข้าไปก็เจอเคลย์ ลูกสาวคนโตนั่งรออยู่
 ก่อนแล้ว เธอยังคงถักผมเปียและสวมชุดกระโปรงสีชาจืดชืดดูราว
 กับพ่อนไม้เช่นเดิม แต่ก็รู้กันเป็นการภายในว่าเด็กสาวอยู่ในฐานะ
 ผู้สืบทอดราชบัลลังก์บาแฟรมต่อจากอมาลิเรียผู้เป็นแม่

"ตะ...ต้องขออภัยที่ข้าเรียกท่านมาพบในเวลาอย่างนี้นะคะ..."

เด็กสาวพูดกับลิขท์ด้วยใบหน้าสลดหดหู่ ผมเปียของเธอทิ้งตัว
 ยาวไปถึงช่วงสะโพก

"ไม่หรอก แทนที่เจ้าจะขอโทษ ข้ากลับอยากจะขอบคุณที่เจ้า
 เรียกข้ามาหามากกว่า เฮ้อ ข้ากำลังเดือดร้อนกับเรื่องจูบอยู่พอดี"

"เฮ้อ?" ลูกสาวคนโตถึงกับร้องอย่างงุนงง

"ไม่มีอะไร" ลิขท์ปฏิเสธก่อนจะเดินเข้าไปใกล้โต๊ะทำงาน "ว่า
 แต่มีธุระอะไรหรือถึงได้เรียกข้ามา"

ลิขท์ก้มลงและมองตรงไปที่คนทั้งสองด้วยสายตาวงุ่น

ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาแทบจะไม่เคยเข้านอนในช่วงเวลาเช่นนี้โดย
น่ากลัวว่าเขาจะชินกับเวลาของเด็กแล้ว อันที่จริงเขาก็อยากจะลอบ
ออกไปเที่ยวตามสถานเริงรมย์บ้างหรอก แต่ติดที่เขาชินกับวิถีชีวิต
แบบอนามัยจัดในตอนนั้นแล้ว ผิวของเจ้าชายจึงยังเปล่งปลั่งแม้เวลา
จะล่วงเลยมาถึงยามดึก ตรงข้ามกับสีหน้าของเคลย์ที่ออกจะอึมครึม
และดูไม่ค่อยดี และสาเหตุของอาการนั้นก็ไม่ได้มาจากสภาพร่างกาย
ที่ไม่ดี แต่เป็นเพราะสีหน้าเคร่งเครียดที่ทำให้ดูหม่นหมองต่างหาก

"อะ...เอ่อ คือ..."

"ก่อนอื่นข้าคงต้องขอภัยที่แจ้งเรื่องให้ท่านทราบเข้าไป
สักหน่อย แต่พรุ่งนี้พวกเราจะต้องเดินทางไปที่ซวิกเนล"

มิคาเอลกล่าวขอโทษที่ไม่รู้สึกถึงความจริงใจเลยสักนิด ก่อน
จะเอ่ยปากพูดแทนพี่สาวที่มัวแต่อ้ออึ้งไม่พูดเสียที ซึ่งแน่นอนว่าลิซท์
ต้องถามกลับ

"หือ? เมื่อกี้เจ้าว่าไงนะ"

"ข้าบอกว่างู่นี้พวกเราต้องไปอาณาจักรซวิกเนลครับ"

"อะ...ซวิก...ซวิกเนล?"

ชื่อของอาณาจักรนั้นออกเสียงยากจนเขาต้องทวนซ้ำอย่าง
ไม่ชินปาก

"ท่านพ่อ อย่าบอกนะว่าท่านไม่รู้ว่าจะอาณาจักรนี้เป็นพันธมิตร
กับพวกเรา"

ลิซท์ได้แต่ยิ้มแหย้ให้สายตาเย็นเยียบของมิคาเอล

"รู้สิ ถึงจะแค่นิดหน่อยก็เถอะ..."

"วันนี้มีจดหมายจากราชคาร์นผู้ปกครองอาณาจักรซวิกเนล
ส่งมาถึง เชิญให้เราไปพบเพราะตอนนี้พื้นที่ช่วงไว้ทุกซีให้ท่านแม่
แล้ว"

ซวิกเนลเป็นอาณาจักรที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของบาแฟรม เขาได้ยินมาว่าทั้งสองอาณาจักรสนิทสนมกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ ซวิกเนลเป็นอาณาจักรที่มีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวเพราะมีอาคารเก่าแก่และซากโบราณสถานให้นักท่องเที่ยวเยี่ยมชมมากมาย จนหลายคนกล่าวว่าหากไม่ได้ไปเยือนอาณาจักรนี้สักครั้งก็คงน่าเสียดาย

ทว่าเมื่อไม่กี่ปีก่อนซวิกเนลมีปัญหาเกี่ยวกับอาณาจักรอเวารวมถึงดินแดนที่อยู่รอบๆ ซึ่งอยู่ติดกันจนต้องเผชิญสถานการณ์ตึงเครียดอยู่พักใหญ่ แต่นับว่ายังโชคดีที่ได้มาลิเรีย ราชนิ้องค์ก่อนช่วยไกลเกลี่ยให้ ปัจจุบันทั้งสองอาณาจักรเลยพักรบกันไปได้... กระมัง ความรู้เกี่ยวกับอาณาจักรซวิกเนลที่ลิซท์รู้มีเพียงเท่านี้

"คนในราชวงศ์บาแฟรมจำเป็นต้องได้รับ 'ตราโล่' จากอาณาจักรซวิกเนลแทนสัญลักษณ์ของคนที่จะขึ้นเป็นกษัตริย์องค์ต่อไป มันเป็นเรื่องที่ปฏิบัติกันมาหลายชั่วอายุคนแล้ว พวกเขาเลยต้องเดินทางไปที่นั่นกันในวันพรุ่งนี้ เข้าใจหรือยังครับท่านพ่อ"

"ยัง ยังไม่ค่อยเข้าใจ แล้วตราโล่ที่ว่านี่คืออะไร"

"ตราโล่ก็คือตราโล่นั้นแหละ จะให้อธิบายอะไรอีกครับ"

"หืม?" ลิซท์ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับคำตอบขวานผ่าซากที่ออกแนวดูถูกเขาหน่อยๆ ของมิคาเอล "ราชวงศ์บาแฟรมช่างมีเกียรติประวัติยาวนานจริงๆ เลยนะ กฎระเบียบที่ต้องทำตามก็มีเยอะแยะ ยังไงก็ระวังตัวด้วยละ ขอให้เดินทางปลอดภัยแล้วกัน!"

ลิซท์โบกมือให้และตั้งท่าจะเดินออกจากห้องไป แต่มิคาเอลก็โผล่ออกมาอย่างอดรนทนไม่ไหวเต็มที

"หยุดเลย ท่านก็ต้องไปด้วยนะท่านพ่อ ก็ท่านเป็นผู้ปกครองของพวกเรานี่"

"เอ๋? ทำไมล่ะ ผู้ปกครอง? ข้าเนี่ยนะ"

ให้ตายสิ เขาอุตส่าห์วางแผนจะหอบกล่องข้าว พามาเรียกกับ
โรรันไปเที่ยวตกปลาริมแม่น้ำอย่างที่ไม่ได้ทำมานานแล้วสักหน่อย
อากาศก็น่าจะแจ่มใสด้วย

เจ้าชายกำลังจะอ้าปากร่ายยาวถึงแผนการในวันพรุ่งนี้ แต่
คนที่นั่งเจี๊ยบมาตลอดกลับพูดขัดขึ้นมาเสียก่อน

"เอ่อ ทะ...ท่านจะช่วยรับบทเป็นผู้ปกครองให้ข้าได้มั๊ย...ได้
โปรดเถอะค่ะ"

ลิซท์เลยได้แต่จ้องคนที่เอาแต่ก้มหัวให้ตัวเองอย่างเอือมระอา
ราชินีองค์ใหม่ของอาณาจักรกำลังก้มหัววิงวอนผู้ชายที่ถูก
เรียกว่าแมงดาอย่างเขา ช่างน่าเป็นห่วงอนาคตของอาณาจักรนี้
จริงๆ

"เดี๋ยวๆ ราชินีจะก้มหัวให้แมงดาอย่างข้าได้ยังไงกัน"

"ถ้าอย่างนั้น..."

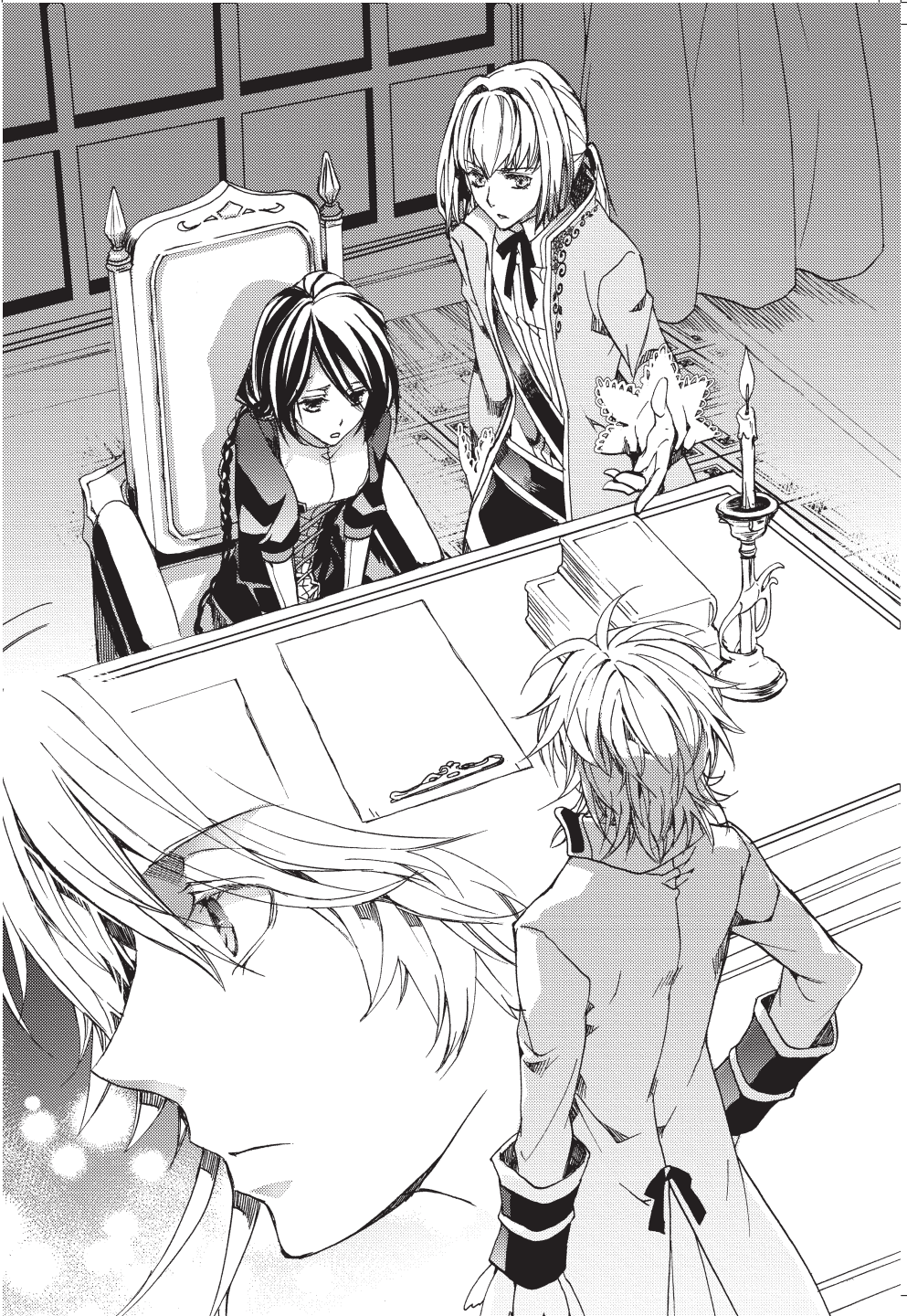
ลิซท์ที่ไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้วนอกจากพยักหน้าให้เคลย์ที่
กำลังเงยหน้าขึ้นมาองเขาด้วยใบหน้าเศร้าหมอง ถ้าเขาให้ความสำคัญ
สำคัญกับการตกปลามากกว่าการช่วยคนที่มိศักดิ์เป็นลูกก็เท่ากับว่า
เป็นการลั่นระฆังปิดฉากความเป็นมนุษย์และความเป็นพ่ออย่าง
สมบูรณ์นั่นแหละ ตัวเขาในสมัยก่อนอาจจะปล่อยให้ไปแบบนั้น
แต่สถานการณ์ในตอนนี้นั้นต่างกัน เพราะคนที่จะมาดูแลเด็กกำพร้า
ทั้งเจ็ดคนเหลือเพียงเขาเท่านั้น

"ไปสิ ข้าต้องไปแน่นอน"

แม่น้ำไม่หนีไปไหน แม่น้ำไม่หนีไปไหน

ลิซท์เตือนสติตัวเองราวกับท่องบทสวด

"พวกเราต้องบริหารจัดการทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทาง ไหนจะต้อง

เตรียมการจนกว่าจะถึงพิธีราชาภิเษก ไหนจะเรื่องรูปแบบการเมืองภายในระบบใหม่ ถ้าไม่รีบทำอะไรที่ควรทำ เดี่ยวทุกอย่างก็จะยิ่งล่าช้าออกไป" มิคาเอลพูดด้วยน้ำเสียงแฝงความร้อร่นพลงหรือตาขมวดคิ้ว

ยุคสมัยใหม่มาถึงเร็วเหลือเกิน ตั้งแต่อมาลิเรีย ภรรยาของลิซท์ ราชินีองค์ก่อนของอาณาจักรบาแฟรมเสียชีวิตก็ผ่านมาได้สองเดือนครึ่งแล้ว และช่วงไวท์ทูกซ์ก็เพิ่งสิ้นสุดไปเมื่อสามวันก่อน จะปล่อยให้บาแฟรมอยู่ในสภาพไม่มั่นคงเพราะไม่มีกษัตริย์ต่อไปไม่ได้ กระทั่งตอนนี้เวลาก็ยิ่งค่อยๆ เคลื่อนไปเรื่อยๆ ทุกอย่างเริ่มเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีและไม่ดี

แล้วแบบนี้จะให้พ่ออย่างเขาไปนั่งตกปลาสบายใจเฉิบอยู่คนเดียวได้ยังไง

"ไปกันเลย"

แต่เคลย์กลับตอบรับคำตกลงด้วยการนั่งหลังงอจุ่มและถอนหายใจอย่างอ่อนแรงเท่านั้น

บรรยากาศในปราสาทกลับคืนสู่สภาวะปกติหลังจากจมอยู่กับความโศกเศร้าต่อการจากไปของราชินีองค์ก่อนมาพักใหญ่ และเหตุการณ์วุ่นวายจากการลอบสังหารผู้ที่มาดำรงตำแหน่งกษัตริย์เกิดการพลิกขั้วเปลี่ยนถ่ายอำนาจครั้งมหึมา (จากฝีมือของเคลย์กับมิคาเอล) ซึ่งถือเป็นเรื่องดีที่พ่อจะหยิบยกขึ้นมาพูดได้

ผลลัพธ์พลิกกลับมาเป็นอย่างที่เหล่าขุนนางในกลุ่มอนุรักษนิยมซึ่งสนับสนุนเคลย์คาดหวัง ในขณะที่ขุนนางกลุ่มที่ต้องการปฏิรูปประเพณีเก่าแก่กลับต้องลาออกหรือถูกลดทอนอำนาจให้น้อยลง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในทางที่ไม่ดีก็คือเรื่องนี้ พวกเขาได้สร้างศัตรู

ทางการเมืองโดยไม่จำเป็นขึ้นมาเสียแล้ว และลูกชายที่อายุน้อยกว่า
 ลิซท์หนึ่งปีคงจะรู้เรื่องนี้ดีกว่าใคร

"นี่ เดี่ยวก่อนสิเจ้าลูกชาย ข้ามีเรื่องจะพูดด้วย"

ลิซท์ตามมิคาเอลออกจากห้องทำงานและเรียกให้หยุด
 ดวงตาสีฟ้าครามหันกลับมามองคนเรียกอย่างเย็นชา แต่เขาไม่รู้สึ
 อะไรหรอก เขาชินกับการถูกจ้องแบบนี้แล้ว และถึงจะเผชิญหน้า
 กันอย่างนี้เจ้าลูกชายตัวดีก็ยังไม่หน้ารากับไม่อยากจะเสวนากับเขา
 เกินความจำเป็นเหมือนเคย ชอบรักษาระยะห่างแบบนี้ประจำ

"จะถามเรื่องวันพรุ่งนี้อีกหรือครับ อ้อ ถ้าเป็นเรื่องมาเรียกที่
 โรรันละก็ไม่มีปัญหาหรอก เพราะข้าจ้างพี่เลี้ยงเฉพาะกิจจาก
 กองทัพคุณแม่รับจ้างเลี้ยงเด็กมาตั้งร้อยคน คงพอเอาตัวรอดได้
 นั่นแหละ"

ชื่อประหลาดอีกแล้ว 'กองทัพคุณแม่รับจ้างเลี้ยงเด็ก' จะฟังพา
 ได้หรือเปลาก็ไม่รู้

"หรือ งั้นข้าก็วางใจ...ชะที่ไหนล่ะ ข้าจะมาพูดเรื่องเจ้า
 ต่างหาก"

"เรื่องข้า?"

"ใช่" ลิซท์พยักหน้าตอบเสียงเบา "มันจะไม่ใช่ไรหรือ
 เอ่อ...พ่อเจ้าก็ถูกประหารไปแล้ว แถมเจ้ายังไปไล่พวกเครือญาติออก
 จากปราสาทแบบนี้อีก"

"แล้วไงครับ"

สีหน้าของมิคาเอลไม่เปลี่ยนแปลงขณะเอ่ยสวนท่าทาง
 อ้อมอ้อมของลิซท์อย่างรำคาญ

"แล้วไงนั่นหรือ นี่ จะเลือดเย็นก็ให้มันพอดีๆ ได้มัย ทำไม
 เจ้าถึงดูไม่ทุกข์ไม่ร้อนได้ขนาดนี้"

"ไม่ทุกซีไม่ร้อน? ข้าดูเป็นแบบนี้แหละ"

มิคาเอลพยักหน้ากับตัวเอง จากนั้นก็ยกมือกดบริเวณท้องด้วย
เหตุผลบางอย่าง

"หืม?"

ลิซท์ได้แต่เอียงคอสงสัยกับท่าทางของอีกฝ่าย ก่อนที่เสียงใคร
จะดังออกมาให้ได้ยิน

เสียงท้อร้อง แต่ไม่ได้มาจากท้องของเขา

"ตั้งแต่ตอนนั้นข้าก็กินอะไรไม่ได้ถ้าไม่ได้รับการทดสอบพิษใน
อาหารก่อน เอาแต่ฝันร้ายจนนอนไม่หลับ ต้องชอนอาวุธลับไว้
เพื่อคลุมถึงจะออกไปเดินข้างนอกได้ อย่างนี้เรียกว่าไม่ทุกซีไม่ร้อน
สินะครับ"

"ไว้ว"

ลิซท์ถึงกับหลุดดูทานอย่างนี้ไม่ถึง พุดไม่ออกบอกไม่ถูกกับ
คำสารภาพ

"แล้วทำไมถึงไม่บอกกันบ้างว่าเจ้าต้องทำอะไรถึงขนาดนั้น!"

มิคาเอลเพียงยกมุมปากบางให้กับคำเอ็ดอย่างใส่อารมณ์
ของลิซท์

"ถ้าจะต้องปรึกษาท่าน ข้าขอตายดีกว่า"

"ข้าจะโกรธมากถ้าเจ้าหมายความว่าตามนั้นจริง"

"ท่านก็โกรธอยู่แล้วนี่ท่านพ่อ"

ลูกชายตัวดีตีฝีปากกลับมาทุกคำ ไม่น่ารักเอาเสียเลย แต่ถ้า
อีกฝ่ายตอบกลับมาแบบน่ารักๆ เขาก็คงสยอง คิดเช่นนั้นแล้วลิซท์
จึงตัดสินใจมองข้ามเรื่องนั้นไป

"ยังไงข้าก็รู้อยู่แล้วว่าผลจะออกมาเป็นแบบนี้ ถ้าข้าแน่ใจว่า
เคลย์จะได้เป็นราชินีเมื่อไร ถึงตายก็ช่างปะไร"

มิกาเอลพูดพลางทอดสายตามองไปไกล แม้ลิซท์จะมองตาม ก็ยังไม่รู้ว่าสายตาของเด็กหนุ่มไปสู่อะไรที่ใด

น้ำเสียงเนือยๆ นั้นคงจะเป็นเพราะท้องหิวมัน

เจ้าชายคิดพลางเดาะลิ้นอย่างแรง

"เฮ้ ลูกชายพูดว่าพร้อมจะตายแบบนี้ คนเป็นพ่อแม่ก็เคืองแย่สิ ถ้าเจ้าไปทำหน้าตาสลดหดหู่อย่างนี้ต่อหน้าเจ้าพวกตัวเล็กละก็ข้าจะทำโทษ แค่นี้ก็ยังไม่พอหรอกนะ พอทำโทษเสร็จก็จะสาปแช่งเจ้าทุกวัน เห็นเขาวงกตว่าเด็กที่ถูกพ่อแม่จงเกลียดจงชังจะเอาชีวิตรอดในโลกได้"

"ข้าไม่ใช่เด็กแล้ว" มิกาเอลหรีตา เบ้าปากอย่างขุ่นเคือง "จริงสิ ข้าอยากจะได้อนอะไรสักอย่าง ท่านอย่าปล่อยให้อัจฉริยะหมองนักเลย ถึงจะเป็นการเรียกร้องความสนใจของคนที่ต้องการความรักจากพ่อหรืออะไรก็ตาม ท่านก็น่าจะเคยเจอดีจากเรื่องแบบนี้มาแล้ว แต่ถ้าท่านชอบถูกบั่นหัวแบบนี้ ข้าก็คงไม่ว่าอะไรแล้วละ"

เด็กหนุ่มพูดทิ้งท้ายไว้เช่นนั้นก่อนจะเดินจากไป เหลือทิ้งไว้เพียงบรรยากาศอึดอัดแปลกๆ

เจ้าลูกบ้า!

ลิซท์อยากจะทำอะไรให้ดังลั่นแต่ติดที่ตอนนี้ดีกแล้ว เขาเบื่อท่าทางเย็นชาไร้ซึ่งความน่าสงสารของลูกชายคนนี้ได้เต็มที่ แต่คิดในมุมกลับ ถ้าเขาต้องมาเจออะไรอย่างนี้ ใจจริงก็คงจะกลัวน่าดู

เพราะเขาต่อว่าว่าอีกฝ่ายเลือดเย็น เลยต้องทำตัวเย็นชาสนองคืนตามปากเขาใช้มัย

แทนที่จะทำตัวให้รื่นเริง ลูกชายหัวแข็งวัยสิบหกของเขากลับเลือกเล่นบทคนใจยักษ์แบบมือสมัครเล่น จากที่เห็นก็เหมือนจะไม่มีทั้งเพื่อน ทั้งคนรัก ไม่รักใครและไม่มีใครรัก พ่อแม่ที่มีสายเลือด

เดียวกันก็ไม่อยู่บนโลกอีกแล้ว จะเหลือก็แต่พี่น้องแม่เดียวกันทั้งหก กับพ่อที่มีฉายาว่า 'เจ้าชายตกปลา' แกมยังฟังพาดังอย่างเขาเท่านั้น

นี่มันน่าสงสารสุดๆ เลยไม่ใช่!

โอ เขาแทบจะน้ำตาไหลพรากเพราะความสงสาร ไม่เอา ไม่ร้องดีกว่า

ลิขท์พกวความเห็นใจกลับไปห้องของคุแฝด มาเรียกกับ ไรร์นยังหลับอยู่บนเตียงเหมือนเดิม ส่วนตัวแกมอย่างจีเซลก็ยังคงอยู่ในชุดเดิมทั้งยังหลับไปแล้ว วันนี้เขากลับไปนอนที่ห้องของตัวเองดีกว่า

แต่ในตอนที่เขา กำลังจะเปิดประตูอีกครั้ง เสียงเล็กๆ ก็ดังขึ้น อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

"ท่านพ่อ"

ไรร์นในชุดนอนสีเหลืองมะนาวลุกจากเตียงอย่างงัวเงียก่อน จะเดินโซเซเข้ามาหา เปลือกตายังไม่เปิดตีด้วยซ้ำ ท่าทางเด็กน้อย จะยังง่วงมาก

"มีอะไรหรือ"

มือน้อยเกาะสะโพกของเขาไว้แน่นจนขยับไม่ได้ ลิขท์เลยต้อง ก้มถามในสภาพนั้น

ไรร์นขยับริมฝีปากจิ้มลิ้มซ้ำๆ เพื่อตอบเขา

"ท่านพ่อ ไรร์นอยากได้ดาว..."

"ดาว? อยากได้ดาวหรือ แฮ็ ละเมอะอะไรเนี่ย"

ข้าไม่ข้าไม่รู้แหละ แต่นาคตของเด็กคนนี้ซึกจะน่าเป็นห่วง ไม่สิ น่าจับตามองต่างหาก

หลังจากพูดจบเด็กชายก็ผล็อยหลับไปในอ้อมแขนของเขา

อีกครั้ง ลิขต์เลยจัดการอุ้มให้ไปนอนบนเตียงดี ๆ
"ตั้งแต่พุงนี้เข้าจะไม่อยู่สักพักนะ เป็นเด็กดีกันด้วยละ"
ลิขต์ดึงผ้าห่มห่มให้คนที่มึนตึ๋งเป็นลูกทั้งสามคนก่อนจะ
ปิดประตูห้องนอนอย่างแผ่วเบา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)